

Γιώργος Μαρτινίδης, *Από το πουθενά*

Εξώφυλλο: Μαγιού Τρικεριώτη

Ημερομηνία έκδοσης: Οκτώβριος 2011

Κεντρική διάθεση:

Εκδόσεις «γράμματα»

Γραβιάς 3-5, Αθήνα 10678, τηλ. 210-380.7689

www.protoporia.gr

ISBN: 978-960-329-502-0

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΜΑΡΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΥΘΕΝΑ

(ένα μοντέρνο νουάρ)

γράμματα

1.

Ο θάνατος ποτέ δεν είναι απλή υπόθεση, με εξαίρεση τον πεθαμένο. Γι' αυτόν το θέμα έχει κλείσει. Το πρόβλημα το έχουμε οι υπόλοιποι. Ο θάνατός του μας απειλεί με την προοπτική της ανυπαρξίας. Αλλά δεν είναι απαραίτητο να πεθάνει κάποιος για να πάψει να υπάρχει.

Όλοι βιώνουμε την πραγματικότητα υποκειμενικά· ό,τι υπάρχει είναι αυτό που υπάρχει για τον καθένα, τη δεδομένη χρονική στιγμή. Υποτίθεται ότι γύρω στον πρώτο χρόνο της ζωής μαθαίνουμε πως ένα αντικείμενο που βγαίνει από το πεδίο των αισθήσεών μας εξακολουθεί να υφίσταται. Δεν είμαι και τόσο σίγουρος. Μάλλον δεν το μαθαίνουμε ποτέ. Ό,τι βγαίνει έξω από το πεδίο των αισθήσεων παύει να υπάρχει, γιατί δεν είναι πια το ίδιο. Τουλάχιστον όχι για μας. Υπό αυτή την έννοια, η Μαριάννα Κουτζαβασίλη είχε πάψει να υπάρχει για μένα, πολύ πριν μάθω ότι πέθανε.

Η Μαριάννα με την οποία είχα περάσει μερικά πολύ όμορφα βράδια, η Μαριάννα με την οποία είχα κάνει έρωτα μεθυσμένος, τόσο από το ποτό όσο και από την τρέλα της στιγμής, η Μαριάννα την οποία έπαιρνα αγκαλιά ενώ μου έλεγε τις ιστορίες μιας καταπιεσμένης παιδικής ηλικίας κι εγώ εκείνες μιας άλλης, ανάλογης, είχε πάψει να υπάρχει από τη στιγμή που διακόψαμε τη σχέση. Την αντικατέστησε μια άλλη Μαριάννα –η Μαριάννα που περπατούσε βιαστικά στο

πεζοδρόμιο χωρίς να κοιτά γύρω, για να αποφύγει να με δει, ή η Μαριάννα με το προσποιητό χαμόγελο, αν η συνάντηση των βλεμμάτων μας γινόταν αναπόφευκτη.

Τίποτα παρόμοιο, πλέον. Το κατάλαβα από την πρώτη πρόταση που άρθρωσε ο Αντώνης μόλις κάθισα στο τραπεζάκι απέναντί του. «Μαλάκα, το έμαθες ότι σκοτώθηκε η Μαριάννα;»

Δεν ήξερα πολλές Μαριάννες, ωστόσο η απάντησή μου δεν ήταν περίεργη. Μάλλον χαρακτηριστική της ανθρώπινης δυσπιστίας προς τον θάνατο.

«Ποια Μαριάννα;»

«Αυτή απ' την Καρδίτσα. Αυτή που πηδούσες την περασμένη άνοιξη. Φραπεδάκι;»

«Φραπεδάκι. Μέτριο χωρίς».

Ο θηριώδης μπουγατσατζής έγγνεψε κι αποσύρθηκε στο εσωτερικό του μικρού μαγαζιού του, να ετοιμάσει τον πρωινό καφέ μου, ενώ εγώ έκατσα αναπauτικότερα κι έπαιξα με το τσαλακωμένο πακέτο μου, φέρνοντας ένα τσιγάρο στο στόμα χωρίς να το ανάψω. «Η Μαριάννα πέθανε» και, μετά, πίσω στα ίδια. Κυνισμός; Ο Αντώνης το δικαιούταν. Ήταν κυνικός με τους πάντες και, το κυριότερο, δεν ήξερε τη Μαριάννα παρά ελάχιστα. Κι εγώ βέβαια, πόσο την ήξερα; Σίγουρα όχι καλά. Αρκετά ωστόσο, για να νιώσω, μαζί με την απορία, έντονη θλίψη από την είδηση.

Αλλά ακόμη και τέτοια συναισθήματα έπρεπε να περιμένουν την απαραίτητη πρώτη γουλιά καφέ και μια τζούρα από το πρώτο τσιγάρο της μέρας, έστω κι αν είχε πάει μεσημέρι. Ο Αντώνης χάζεψε την αθλητική εφημερίδα του, δίνοντάς μου μερικά λεπτά προσωπικού χρόνου, με τη νικοτίνη να ποτίζει τα πνευμόνια μου. Μέχρι που ξαναπήρε θέση απέναντί μου και σκούπισε μ' ένα βετέξ τα νερά απ' το τραπέζι.

«Πώς πέθανε; Πότε;» ρώτησα, ξεφυσώντας ένα συνεφάκι καπνού.

«Χθες βράδυ, αυτοκινητιστικό. Το αμάξι έφυγε σ' έναν γκρεμό έξω απ' το Τριάδι».

«Και πώς πρόλαβες και το έμαθες;»

«Έχει κάνα δώρο που έσκασε σπίτι της ο πατέρας της. Τον είδε κατά τύχη ο Πάρης, από το γυράδικο. Τον ξέρει από την Καρδίτσα. Ο μπάρμπαζ, φρικαρισμένος, είπε στον Πάρη ότι η Μαριάννα έπαθε ατύχημα. Η κυρα-Νίκη απ' το ψιλικατζίδικο παραδίπλα, είδε στις ειδήσεις ότι έγινε δυστύχημα χτες βράδυ και πέθανε μια φοιτήτρια από την Καρδίτσα. Οπότε, αμέσως, καταλάβαμε ότι είναι αυτή».

Ο Αντώνης ήταν πραγματικά το ειδησεογραφικό πρακτορείο της γειτονιάς. Οτιδήποτε συνέβαινε σε ακτίνα τριών στενών από το μαγαζί του, δεν διέφευγε ποτέ της προσοχής του. Ακόμη και να διέφευγε από τον ίδιο, θα το πρόσεχε κάποιος άλλος, στο ίδιο ή στο απέναντι οικοδομικό τετράγωνο: η ψιλικατζού, η μανάβισσα, οι πακετάδες του γυράδικου ή της πιτσαρίας, η κομμώτρια, οι σερβιτόρες των γύρω καφέ. Βέβαια, ο Αντώνης είχε περάσει και τα τριάντα τρία χρόνια της ζωής του –με εξαίρεση μια σύντομη καριέρα επαγγελματία στρατιωτικού– σ' αυτή τη γειτονιά, κι έτρωγε σχεδόν ένα δεκάωρο κάθε μέρα σε μαγαζί δέκα τετραγωνικών, σερβίροντας μπουγάτσες ή καφέδες στους ίδιους ανθρώπους. Οι οποίοι ήταν συνήθως εξαιρετικά πρόθυμοι να μοιραστούν οτιδήποτε καινούργιο συνέβαινε στην καθημερινότητά τους, όσο ασήμαντο κι αν ήταν. Ένας απ' αυτούς, άλλωστε, ήμουν κι εγώ.

Όμως αυτό που πραγματικά διασφάλιζε την παντογνωσία του Αντώνη ήταν η ακόρεστη περιέργειά του. Σε βαθμό ηδονοβλεψίας. Αν ζούσαμε σε χωριό, θα ήταν ο κουτσομπόλης του χωριού. Ίσως ήταν, κατά κάποιον τρόπο. Η γειτονιά μας, μολονότι αηδιαστικά πυκνοκατοικημένη, μολονότι δίπλα στο κέντρο της Θεσσαλονίκης και στα πανεπιστήμια, γύρω στο μισό χιλιόμετρο από την παραλία, παρέμενε, σε νοοτροπία και συνήθειες των κατοίκων της, ένα μεγάλο χωριό. «Και πώς έγινε το δυστύχημα;» επέμεινα να μάθω.

«Έλα μου ντε... Στις ειδήσεις δεν είπαν λεπτομέρειες. Το πέρασαν στα γρήγορα».

«Ποιος άλλος ήταν στο αμάξι;»

«Κανένας. Τα πρωινά δελτία είπαν ότι επέβαινε μόνο η οδηγός. Ήξερε η Μαριάννα να οδηγάει, ρε μαλάκα;»

«Όχι, όσο... την ήξερα. Απ' ό,τι φαίνεται, θα έμαθε. Ή μάλλον δεν έμαθε, κρίνοντας από το χτεσινό».

Χαμογέλασα άκεφα κι άναψα δεύτερο τσιγάρο.

«Και τι σκατά έκανε στο Τριάδι;» αναρωτήθηκε ο Αντώνης. «Εκεί είναι τέρμα Θεού, πέρα απ' τη Θέρμη. Δεν έχει τίποτα!»

«Πού να ξέρω, ρε Τόνι; Έχω μήνες να μιλήσω μαζί της».

«Το ξέρω, ρε μαλάκα. Νομίζεις δεν την είχα δει που άλλαζε πεζοδρόμιο για να μη σε πετύχει εδώ ή στον Μήτσο; Ειδικά τον πρώτο καιρό, αφού τη σούταρες».

«Δεν τη σούταρα. Απλά, το θέμα δεν τράβηξε».

«Και καλά έκανες» συνέχισε σαν να μην άκουσε τη διευκρίνισή μου. «Δεν ήταν για σένα η χοντρή. Άσε που ήταν και γιούχου».

«Πρώτον, η κοπέλα έχει πεθάνει, οπότε ας συγκρατηθούμε για μια φορά. Δεύτερον, δεν είχαμε κανονική σχέση. Τρίτον, δεν ήταν χοντρή».

«Αλάνι μου, όπως αγαπάς να το βλέπεις» συγκατένευσε ειρωνικά. «Τι δουλειά είχε όμως να οδηγάει και να πάει να πέσει σ' έναν γκρεμό στου διαόλου τη μάνα; Είναι άκυρο!»

Η απορία τον βασάνιζε περισσότερο από μένα. Κυρίως, τον βασάνιζε η ιδέα ότι συνέβη στη γειτονιά κάτι που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Είχε δίκιο πάντως: ήταν «άκυρο». Μα τα περισσότερα πράγματα στη ζωή είναι «άκυρα». Άκυρος ο τρόπος που γνώρισα τη Μαριάννα και το πώς καταλήξαμε μαζί. Άκυρη κι αυτή η παρέα, με τον Αντώνη κι ένα δυο άλλους της γειτονιάς. Καθίσαμε αρκετή ώρα σκεφτικοί, χωρίς να μιλάμε, πράγμα που δε με χάλασε καθόλου, αφού είχα ξυπνήσει αργά κι έτσι μπορούσα να τελειώσω με σχετική ηρεμία τον καφέ μου.

«Πού είσαι, μωρή λούγκρα;» αναφώνησε ξαφνικά ο Αντώνης, βλέποντας το τρίτο μέλος της παρέας, τον Νίκο, να πλησιάζει αραχτά, με την αναπόσπαστη τσάντα με το λάπτοπ περασμένη στον ώμο του.

Ήμασταν σίγουρα παράταιρη παρέα, γεννημένη περισσότερο από συγκυρίες παρά από ανάγκη ή συμφωνία χαρακτήρων. Ο Νίκος Πέτσκος, καθηγητής που ζούσε κάνοντας ιδιαίτερα αγγλικών, ήταν από πολλές απόψεις το αντίθετο του

Αντώνη Καλόπουλου. Ο μπουγατσατζής ήταν ψηλός και γεροδεμένος, με καστανά μαλλιά που έμοιαζαν να βρίσκονται συνέχεια στο ίδιο μήκος και στο ίδιο σχήμα, και γαλανά γλαρά μάτια, που έπαιρναν μια κυανέρυθρη χροιά όταν έπινε, δηλαδή σχεδόν πάντα. Ο Νίκος, από την άλλη, ήταν κοντούλης και μαυριδερός, με πινελιές δυσαρμονίας τα κοντά χέρια και τη στρόγγυλη μπάκα, παρούσα σε κάθε πατημένο τριαντάρη που αγαπούσε την καθιστική ζωή και το γρήγορο φαγητό. Επίσης, ο Αντώνης ήταν φωνακλάς κι έκανε τον εαυτό του επίκεντρο της προσοχής, ενώ ο Νίκος διακριτικός και λιγομίλητος, ειδικά μεταξύ αγνώστων. Ωστόσο, εκείνο που τους ένωνε, όπως κι εμένα μαζί τους, ήταν ότι παραμέναμε ελεύθεροι, γύρω στα τριάντα, με πολύ ελεύθερο χρόνο και μεγάλη αδυναμία στις καταχρήσεις.

«Τι παίζει;» ρώτησε ο Νίκος αφού βολεύτηκε. Η ερώτηση ήταν τυπική, αφού συναντιόμασταν συνέχεια και οι εξελίξεις, ακόμη και οι λιγότερο συγκλονιστικές, σπάνιζαν.

«Τι να παίζει, αλάνι. Όλα γκουντ» τον ενημέρωσε ο Αντώνης, που στο μεταξύ είχε αφοσιωθεί ξανά στη μελέτη της αθλητικής επικαιρότητας.

Εγώ έκανα απλά μια κίνηση με τους ώμους κι άναψα τρίτο τσιγάρο. Ο Νίκος με μιμήθηκε πριν απευθυνθεί στον μπουγατσατζή. «Θα μου κάνεις κι εμένα ένα καφεδάκι; Φραπέ γλυκόγαλο».

«Ψηλέ, μας γάμησες» διαμαρτυρήθηκε ο Αντώνης, ενώ σηκωνόταν απρόθυμα.

«Τι λέει, Μπεν;» με ρώτησε ο Νίκος. «Ανέλαβες καμιά καινούργια δουλειά;»

«Δεν έκατσε κάτι καινούργιο. Ακόμη ξοδεύω ό,τι πήρα από την προηγούμενη» του απάντησα. «Σε λίγο που θα τελειώσουν, θ' αρχίσω να ανησυχώ και να ψάχνομαι. Εσύ; Τα ιδιαίτερα;»

«Κάτι παιδάκια που έχω αναλάβει, μου σπάνε τ' αρχίδια. Εκτός απ' αυτό, μια χαρά. Εσύ πώς τα πας, Τόνι;» στράφηκε προς τον μπουγατσατζή, που έφερνε τον καφέ του.

«Πώς να τα πηγαίνω; Κάνω παρέα στην εύθυμη χήρα από δω» είπε εκείνος μόλις άφησε το ποτήρι στο τραπέζι, και με έδειξε αινιγματικά.

«Εύθυμη χήρα; Ο Μπεν;»

«Σκοτώθηκε η Μαριάννα» εξήγησα.

«Ποια Μαριάννα;» αντέδρασε κι αυτός όπως εγώ, αλλά στην περίπτωση του ήταν λόγω κακής μνήμης, όχι λόγω απίστευτης έκπληξης.

«Θυμάσαι μια κοπελίτσα, φοιτήτρια από την Καρδίτσα, με την οποία τραβιόμουν σε μια φάση την άνοιξη;»

Ο Νίκος έξυσε με τον δείκτη το μέτωπό του, ένδειξη ότι άρχιζε να μαντεύει σε ποιαν αναφερόμουν.

«Αυτή που είχες γνωρίσει στο μαγαζί του Μήτσου;»

«Αυτήν».

«Τώρα θυμήθηκα την ιστορία» χαμογέλασε με νόημα. «Και πώς σκοτώθηκε;»

«Απ' ό,τι έμαθε ο Τόνι από τη γειτονιά, ήταν αυτοκινητικό. Έπεσε με το αμάξι σε γκρεμό, κάπου στο Τριάδι».

«Μάλιστα» είπε απλά ο Νίκος, κι άρχισε να ανακατεύει ζωηρά τον καφέ του με το καλαμάκι.

Δεν έπιασα αν το «μάλιστα» έδειχνε στοχασμό ή αδιαφορία.

«Με το που το έμαθε το αλάνι, έχει πέσει σε βαθιά περισυλλογή» σχολίασε καυστικά ο Αντώνης, ενώ μάζευε τα τασάκια από τα υπόλοιπα άδεια τραπέζια και τα καθάριζε με ψυχαναγκαστική επιμονή με το βετέξ του.

«Την ξαναείδες τη Μαριάννα μετά την άνοιξη;» με ρώτησε ο Νίκος.

«Οχι. Ή μάλλον, ναι. Θέλω να πω... Την είχα συναντήσει τυχαία μερικές φορές στη γειτονιά, όπως κι εσύ. Αφού μένει... Έμενε... εδώ δίπλα. Αλλά το θέμα μεταξύ μας είχε τελειώσει οριστικά τότε».

«Δεν την είχαμε ξαναπετύχει και στου Μήτσου μια φορά, τώρα που το λες;»

«Έχεις δίκιο. Όταν διακόψαμε την κατάσταση, στην αρχή ούτε μου μιλούσε. Με έβλεπε κι άλλαζε πεζοδρόμιο. Κυριολεκτικά».

«Δεν πήρε πολύ καλά την απόρριψη, ε; Καθόλου περίεργο! Ποια γκόμμενα θα το 'κανε;»

«Δεν υπήρχε απόρριψη, Νίκο. Τζάμπα παρεξήγηση».

Ο Αντώνης συνέχιζε να καθαρίζει και να συμμαζεύει το μπουγατσατζίδικο. Αλλά και με τη σφουγγαρίστρα στο χέρι, δεν του ξέφευγε τίποτα από τη συζήτηση. Ούτε η ευκαιρία να κάνει τα σχόλιά του.

«Ρε μαλάκα Μπεν, στα ένα δυο χρόνια που είμαστε παρέα, με όσες γκόμενες σ' έχω δει να κάνεις κάτι παραπάνω από ένα πήδημα, γίνεται η ίδια ιστορία: σε κάποια φάση τις βαριέσαι και τις παρατάς. Για δυο τρεις μπορώ να σου πω ότι έκανες μαλακία, αλλά για τη Μαριάννα καλά έκανες που την έστειλες, κι έπρεπε να το 'χες κάνει και πιο γρήγορα. Γιατί δεν το παραδέχεσαι, αλάνι;»

«Θα το παραδεχόμουν αν ήταν έτσι, Τόνι, όμως το σκηνικό δεν έγινε όπως το λες».

«Εσύ ξέρεις» παραδέχτηκε χωρίς —ολοφάνερα— να αλλάζει γνώμη.

«Πάντως» στράφηκα ξανά στον Νίκο, «σύντομα η Μαριάννα άρχισε να με χαιρετά και να μου μιλάει. Το έκανε, όμως τελείως ψυχρά ή για να δείχνει ανωτερότητα. Ίσως το καλοκαίρι να ξεθύμανε, όταν έλειψε λίγες βδομάδες. Φάνηκε πιο ήρεμη, μετά. Ξανάρχισε και να πηγαίνει στου Μήτσου για καφέ ή ποτό. Μια φορά την πετύχαμε εκεί μαζί. Θυμάμαι ότι είχα μιλήσει μαζί της εκείνο το βράδυ».

«Παίχτηκε τίποτα;»

«Όχι, ρε συ, καμία σχέση. Τα νέα μας είχαμε πει, γενικώς. Μα ήταν η πρώτη φορά μετά από μήνες που έλεγα κάτι μαζί της εκτός από γεια. Δε μ' ενδιέφερε ερωτικά πια, αλλά τη συμπαθούσα σαν άνθρωπο. Θα 'ναι τρεις τέσσερις βδομάδες από τότε, και δε θυμάμαι αν από τότε την ξαναείδα στη γειτονιά. Κρίμα, πάντως. Πολύ κρίμα».

«Εγώ πάλι δεν τη συμπαθούσα» ξεκαθάρισε ο Αντώνης, κρατώντας ακόμη τη σφουγγαρίστρα, «αλλά έχεις δίκιο, αλάνι, είναι κρίμα. Εικοσιτρία χρονώ κοπέλα, έτσι από το πουθενά! Έχω χάσει τρεις παιδικούς φίλους σ' αυτή την ηλικία πάνω κάτω. Έναν από ναρκωτικά και δύο από ατύχημα με μηχανή».

«Ναι» συμφώνησε ο Νίκος. «Είναι μαλακία να μην προλαβαίνεις καν να φτάσεις στα τριάντα».

«Λοιπόν, μαλάκες, το παραβαρύναμε το κλίμα. Κι έχει πάει απόγευμα. Τελειώστε τους καφέδες σας μέχρι να μαζέψω και να κλείσω το μαγαζί, και πάμε απέναντι στον Μήτσο, να πιούμε καμιά μπίρα».

Ο Νίκος κι εγώ ανασηκώσαμε ταυτόχρονα τους ώμους. Γιατί όχι;

*

Το Ολντ Σκουλ βρισκόταν στην ακριβώς απέναντι πλευρά του δρόμου. Βαπτίζοντας έτσι το καφέ-μπαρ, ο Μήτσος με τον επιστήθιο, τότε, παιδικό του φίλο, τον Φάντη, και με τα στοιχειώδη αγγλικά τους, ήθελαν να παραπέμψουν, απλώς, στο παλιό τους σχολείο, αλλά δεν το πέτυχαν ακριβώς. Όπως με είχε πληροφορήσει ο Αντώνης με την τριακονταετή του γνώση της γειτονιάς, η συγκεκριμένη καφετέρια ήταν εξαρχής αποτυχημένη, με όποιο όνομα κι αν λειτούργησε, και ο Μήτσος, πρώτα με τον Φάντη συνιδιοκτήτη και πλέον μόνος του, κατάφερνε να συνεχίζει την περήφανη παράδοση. Το μαγαζί δεν είχε ποτέ κόσμο, πέρα από τους γνωστούς του Μήτσου, τους γνωστούς των κοριτσιών που δούλευαν σερβιτόρες, και μερικούς τυχαίους διερχόμενους. Ένας λόγος θα μπορούσε να είναι ότι το Ολντ Σκουλ ήταν στην ουσία μία βρώμικη, άσκημη και σκοτεινή τρύπα, μ' έναν πάγκο που έκανε ορθή γωνία και μερικά ετοιμόρροπα τραπεζάκια. Εξίσου υπεύθυνες όμως έμοιαζε να είναι και οι ανύπαρκτες οργανωτικές ικανότητες του ιδιοκτήτη του.

Έμπαινες εύκολα σε πειρασμό να σκεφτείς ότι ο Μήτσος κρατούσε το μαγαζί μόνο και μόνο για να διαθέτει μια πρώτης τάξεως αφορμή να πίνει κάθε βράδυ και όλο το βράδυ, καθώς και μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να την πέφτει σε οποιοδήποτε θηλυκό έβαζε το πόδι του εκεί μέσα. Έτσι κι αλλιώς, ο άνθρωπος ήταν ανίκανος να κάνει οτιδήποτε στη ζωή του, εκτός από αυτά τα δύο πράγματα. Αλλά τα έκανε καλά, και τα δύο. Χάρη σ' αυτά του τα ταλέντα, εξάλλου, είχα γνωρίσει τη Μαριάννα, συν διάφορες άλλες κατά καιρούς, και χάρη στις όποιες δικές του διασυνδέσεις έβρισκα πού και πού καμιά δουλειά να βγάλω τα έξοδά μου. Όσο

εύκολο κι αν ήταν, λοιπόν, να μεμφθείς τον Μήτσο για πολλά και διάφορα, εγώ γούσταρα την ιδιαιτερότητα που τον χαρακτήριζε κι ήμουν μόνιμος θαμώνας στο μαγαζί του.

Περάσαμε στην απέναντι πλευρά του δρόμου και πήραμε τις κλασικές μας θέσεις στο μπαρ του Ολντ Σκουλ. Το μαγαζί ήταν σχεδόν άδειο, με εξαίρεση δύο ηλικιωμένους που εκτιμούσαν τη χαμηλή τιμή του ελληνικού καφέ, και μια παρέα αγοριών και κοριτσιών που θα ήταν σίγουρα φίλοι της σερβιτόρας. Ο Δημήτρης Κανονίδης ή Μήτσος για τους φίλους του, απουσίαζε, όπως συνήθως. Εμφανίστηκε πολύ αργότερα, όταν ήμασταν στην τέταρτη μπίρα κι άρχιζε να σκοτεινιάζει, με χαλαρό βήμα και με τα λίγα μαλλιά που του είχαν απομείνει να πετάνε προς κάθε κατεύθυνση. Χαμογέλασε μόλις μας είδε, αναγνωρίζοντας την παρουσία μας στο μαγαζί του ως εξίσου προβλέψιμη με αυτή των επίπλων, αλλά και δείχνοντας να χαίρεται που ήμασταν εκεί.

«Απαρτία έχουμε σήμερα, βλέπω. Ο Τόνι, ο Μπεν και ο φίλος τους ο καθηγητής. Καλά, ρε αρχίδια, ξεκινήσατε να πίνετε μπίρες χωρίς εμένα;»

«Σιγά μη σε περίμενα, μαλάκα» απάντησε ο Αντώνης. «Από τις έξι το πρωί είμαι στο πόδι και ψήνω μπουγάτσες. Για μένα είναι μεσάνυχτα τέτοια ώρα».

«Για σένα πάντα είναι μεσάνυχτα, Τόνι» τον πείραξε αμέσως ο Μήτσος και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

Οι δυο τους συνέχισαν τα πειράγματα, μέχρι που πήρε κι ο Μήτσος μια μπίρα και βολεύτηκε δίπλα μας.

«Αφού ξεκινήσατε τις μπίρες, ας κεράσω κανένα μικρό τουλάχιστον. Αποστολία» φώναξε στη σερβιτόρα, «βάλε τέσσερα σφηνάκια Τζέιμσον για μένα και τα παιδιά».

Η κοπελίτσα ήταν καινούργια. Νοστιμούλα, λίγο πάνω από είκοσι, λεπτή και με τα πιο αθώα –πραγματικά κουταβίσια– καστανά μάτια που είχα δει ποτέ μου. Της είχε πάρει δύο μέρες μέχρι να δεχτεί να μας μιλάει στον ενικό, και σίγουρα δεν ήταν ο τύπος της κοπέλας που θα προσλάμβανε ο Μήτσος. Το πρώτο που εξέταζε όταν διάλεγε σερβιτόρες, ήταν οι πιθανότητες να του κάτσουν, και στην περίπτωση της

Αποστολίας τις υπολόγιζα γύρω στο μηδέν. Ίσως ήταν η μόνη που βρήκε για δουλειά αυτή την περίοδο. Με την πείρα που είχα, της έδυνα δυο με τρεις βδομάδες μέχρι να της σπάσει εντελώς τα νεύρα ο Μήτσος και οι πελάτες του –ημών συμπεριλαμβανομένων φυσικά– και σηκωθεί να φύγει.

Κατέβασα το ούισκι καλωσορίζοντας το ευχάριστο κάψιμο που άφησε στον λάρυγγά μου και το έσβησα με μια γουλιά μπίρα. Αφού έκατσα αρκετά για να προλάβω τον ερχομό του Μήτσου, θα καθόμουν σίγουρα κι άλλο, οπότε έπρεπε να ανεφοδιαστώ καταλλήλως. «Πάω για τσιγάρα. Θέλει κανείς σας τίποτα;»

Καθώς έβγαινα, ένα περιπολικό, με τον φάρο του να προβάλλει ένα έντονο μπλε στο λυκόφως, πέρασε γκαζωτό κι έστριψε στο διπλανό κάθετο στενάκι. Από κάποια υπολείμματα επαγγελματικής περιέργειας περπάτησα ως τη γωνία του πεζοδρομίου κι ανηφόρισα στο στενό. Το περιπολικό είχε σταματήσει καμιά πενηνταριά μέτρα πιο πάνω και, όταν έφτασα στο ψιλικατζίδικο, η παχουλή ψιλικατζού με το έντονο κόκκινο μαλλί έβγαινε να παρατηρήσει ακριβώς αυτό που φαντάστηκα ότι θα δω κι εγώ: ότι οι τρεις ένστολοι που βγήκαν από το αυτοκίνητο έμπαιναν στην οικοδομή της Μαριάννας Κουτζαβασίλη. Πίσω στο Ολντ Σκουλ, ο Μήτσος, ο Αντώνης και ο Νίκος ρώτησαν αν είχα μάθει τι συμβαίνει.

«Τι έγινε;» ενδιαφέρθηκε πρώτος ο μπουγατσατζής. «Καλά δεν είδα ότι πέρασε ένα παγωτατζίδικο;»

«Καιρό είχαν να σκάσουν μπάτσοι στη γειτονιά» παρατήρησε ο Μήτσος.

«Μην ανησυχείς, αλάνι, δεν ήρθανε για σένα» τον διαβεβαίωσε ο Αντώνης.

«Στης Μαριάννας σταμάτησαν;» με ρώτησε ο Νίκος.

«Ναι».

«Τι έγινε, ρε παιδιά;» απόρησε ο Μήτσος.

«Χτες βράδυ σκοτώθηκε η Μαριάννα».

«Ποια Μαριάννα;» Άλλος ένας με την ίδια ερώτηση. Μόνο που στην περίπτωση του Μήτσου έφταιγε το αλκοόλ μάλλον, και οι επιπτώσεις του στη μνήμη.

«Εκείνη η χοντρούλα που πηδούσε ο Μπεν, ρε μαλάκα».

«Δε θυμάσαι, Μήτσο; Αφού εδώ την είχαμε γνωρίσει, μαζί με τη φίλη της την Ειρήνη».

«Ναι! Τώρα μου 'ρθε το σκηνικό. Και πώς πέθανε;»

Αδειάζοντας τα ποτήρια μας, ο Αντώνης του ιστόρησε όσα είχε ακούσει για τις συνθήκες του θανάτου της. Ο Μήτσος εξέφρασε τη θλίψη του. Αφορμή να κεράσει άλλον ένα γύρο σφηνάκια. Στη μνήμη της, φυσικά. «Κρίμα την κοπέλα. Και οι μπάτσοι, τι ρόλο βράνε στο σπίτι της;» ρώτησε.

«Έλα ντε... Ο Μπεν θα ξέρει τι γίνεται σε τέτοιες φάσεις. Δεν έχεις κάνει και στην τροχαία;»

«Ναι» απάντησα και στους δύο. «Είχα κάνει δύο χρόνια στην τροχαία στη Μαλακάσα πριν πάρω μετάθεση για Θεσσαλονίκη. Ξέρω ότι σε τροχαίο με νεκρούς υπάρχει διαδικασία: ειδοποιούν συγγενείς, αναζητούν υπαιτιότητα, ελέγχουν διάφορα πράγματα».

«Κάτι ξέρουμε κι εμείς που δεν οδηγάμε» θέλησε να ελαφρύνει την κατάσταση ο Μήτσος.

«Γάμησέ τα, αλάνι. Μ' αυτά που πίνουμε, δεν είμαστε για οδήγηση. Εγώ έχω δύο χρόνια μετά το πέσιμο με τη μηχανή. Την πούλησα και κυκλοφορώ με ταξί. Να έχω το κεφάλι μου ήσυχο».

«Ήσυχο και ανέπαφο. Κι αφού δεν οδηγάμε, ας πιούμε ένα γύρο σφηνάκια ακόμα» πρότεινα εγώ αυτή τη φορά. Καθώς τσουγκρούσαμε και πάλι τα σφηνοπότηρα, πίνοντας στη δική μας υγεία πλέον, εμφανίστηκαν άλλοι δύο από τους περιστασιακούς αλλά σταθερούς θαμώνες του μαγαζιού, ο Φάντης Μασούτης και ο Λάμπης Ταλικριάδης. Ο Φάντης δεν ήταν απλά θαμώνας, βέβαια. Αρχικά ήταν συνιδιοκτήτης. Στην πορεία όμως, όταν είδε ότι ο παιδικός του φίλος το αντιμετώπιζε περισσότερο ως μέσο ψυχαγωγίας παρά ως σοβαρό επαγγελματικό εγχείρημα, δυσανασχέτησε. Κι όταν ο Μανώλης Κορακάκης, πρώην αφεντικό των δυο τους στη δεκαετία που πέρασαν ως σερβιτόροι και μάρμεν, άρχισε ν' αναζητάει αξιόπιστο άτομο να αναλάβει θέση ως μικρότερος μέτοχος, συνεργάτης του και υπεύθυνος στο τεράστιο κλαμπ του, που θα το άνοιγε κοντά στο λιμάνι, το

Λα Βεντούρα, ο Φάντης άδραξε την ευκαιρία. Αφήνοντας ολόκληρο το μαγαζί στον Μήτσο.

Επιχειρηματικά, κατανοούσα τη λογική της κίνησής του. Αλλά ο Μήτσος δεν την κατανόησε ποτέ. Τη θεώρησε προδοσία της φιλίας και της επαγγελματικής τους συνεργασίας. Εξακολουθούσε, βέβαια, να φέρεται φιλικά στον Φάντη –τουλάχιστον όταν ήταν νηφάλιος– τόσο για να δείξει ανωτερότητα όσο κι επειδή χρειαζόταν τον φίλο του, τον νέο συνεργάτη του φίλου του, και αρκετούς γνωστούς τους ως περιστασιακούς πελάτες. Δε μ' έπειθε όμως ότι σκόπευε να τον συγχωρήσει. Ούτε ο Φάντης βγήκε ιδιαίτερα κερδισμένος από τις εξελίξεις, αφού σύντομα διαπίστωσε ότι ο ρόλος του συνεργάτη στο νέο κλαμπ ήταν σκέτος ευφημισμός. Ο Μανώλης Κορακάκης δεν ήταν ο τύπος ανθρώπου που δέχεται ισάξιους συνεργάτες, πόσο μάλλον κάποιον που κατείχε ελάχιστο ποσοστό της επιχείρησης και, στην ουσία, παρέμενε υπάλληλός του. Ο Φάντης έτρεχε διαρκώς πάνω κάτω, να εξασφαλίζει ότι όλα στο μαγαζί θα λειτουργούν στην εντέλεια, ενώ ο Κορακάκης στρογγυλοκαθόταν σ' έναν γωνιακό, δερμάτινο καναπέ κι έπινε το ποτό του, ενόσω οι «συνεργάτες» του τού έδιναν λεπτομερείς αναφορές.

Τουλάχιστον στη νέα του δουλειά ο Φάντης έβγαζε πολύ περισσότερα απ' ό,τι στο Ολντ Σκουλ. Αλλά το μεγαλύτερο μέρος πήγαινε στο κατ' ουσίαν αφεντικό του, μια που το ποσοστό του κλαμπ που αγόρασε ήταν σαφώς μεγαλύτερο από αυτό που είχε να πληρώσει. Έπρεπε, λοιπόν, να εξοφλεί τον Κορακάκη με τα κέρδη του, πράγμα που επέτρεπε στον πονηρό επιχειρηματία να τον εκμεταλλεύεται όσο θέλει. Ο Φάντης μετατρεπόταν και ο ίδιος σε περιουσιακό στοιχείο του Κορακάκη. Κι απ' ό,τι μάθαινα από τον Αντώνη, που ως συνήθως παρέμενε πλήρως ενημερωμένος, μετά από ενάμιση χρόνο δουλειάς είχε πολλά ακόμη να ξεπληρώσει. Το διαρκές τρέξιμο και το άγχος είχαν αδυνατίσει ακόμη περισσότερο τον ήδη λιποβαρή Φάντη, και σε συνδυασμό με τους μαύρους κύκλους στα μάτια, που του είχαν χαρίσει τα δεκαπέντε χρόνια νυχτερινής εργασίας, είχε πάρει μια τελείως ανθυγιεινή εμφάνιση. Κάπως σαν τον βραδύνοα ανεψιό του κόμη Δράκουλα.

Η εμφάνιση του Φάντη γινόταν κωμικότερη όποτε συνδυαζόταν με αυτήν του Λάμπη, ο οποίος, λόγω μεταβολισμού ή σαν πιο παλιός «συνεργάτης» του Κορακάκη, είχε συνηθίσει στο άγχος του ρόλου και ήταν ξεκάθαρα υπέρβαρος, με στρόγγυλο τριχωτό πρόσωπο και μακρύ μαλλί. Αυτό το ζεύγος επίδοξων επιχειρηματιών είχε αποκτήσει το πάντοτε επίκαιρο προσωνύμιο του «Χοντρού και Λιγνού». Ακόμα κι αν υπήρχε ένα μικρό ενδεχόμενο να τους πάρει κανείς σοβαρά όταν ήταν χώρια, όταν κυκλοφορούσαν μαζί γινόταν εντελώς αδύνατον.

«Καλώς τα παιδιά!» τους χαιρέτησε ο Μήτσος. «Καιρό έχετε να φανείτε. Αποστολία, από δω ο Φάντης, κολλητός μου από πιτσιρίκι, και ο Λάμπης. Βάλε σφηνάκια να πιούμε όλοι μαζί».

Ο Φάντης ήξερε πολύ καλά τον Μήτσο, για να επιχειρήσει να αρνηθεί, κι έτσι ήπιαμε για άλλη μια φορά στην υγεία μας.

«Καθίστε στο μπαρ να πιείτε και καμιά μπίρα μαζί μας».

«Ευχαριστώ, Μήτσο» αποκρίθηκε ο Λάμπης «αλλά είμαστε εδώ για δουλειά. Περιμένουμε τον Μανώλη για να συζητήσουμε κάτι επαγγελματικά».

«Εδώ, στο μαγαζί μου;»

«Έτυχε να είμαστε όλοι κοντά».

«Ε, εντάξει. Μέχρι να έρθει, καθίστε μαζί μας».

Δέχτηκαν, παράγγειλαν μπίρες και τσουγκρίσαμε ξανά. Ο Αντώνης πήγε να πιάσει συζήτηση μαζί τους, αλλά είχε φτάσει στο κομβικό σημείο όπου μετέτρεπε αυτόματα τα συριστικά σύμφωνα σε οδοντικά. Όταν το «στην υγεία σας» γινόταν «θτην υγεία δαθ» σήμαινε ότι είχε πει αρκετά και σε λίγο θα το συνειδητοποιούσε.

«Πώς πάει το Λα Βεντούρα;» ρώτησε ο Νίκος, μια που ο Αντώνης παραήταν μεθυσμένος για να ρωτήσει και ο Μήτσος απαξιούσε.

«Μια χαρά. Κι έχουμε κάποιες ιδέες για να πάει ακόμη καλύτερα».

«Ο Μανώλης είναι έξυπνος επιχειρηματίας» σχολίασε ο Μήτσος. «Θα βρει την άκρη. Δεν έχει ούτε δυο χρόνια που λειτουργεί, και είναι το πιο γνωστό κλαμπ της Θεσσαλονίκης».

«Ντάξει, όχι και το πιο γνωστό. Είναι μέσα στα πέντ' έξι μεγαλύτερα».

«Μην ντρέπεσαι, Φάντη. Έχει κάνει τρελή επιτυχία».

«Είναι αλήθεια ότι πάει πολύ καλά» παραδέχτηκε ο Λάμπης. «Αλλά έχει και πολύ τρέξιμο η δουλειά. Κι εσύ, Μήτσο; Πώς πάει το μαγαζί;»

«Εκατομμυριούχος δε γίνομαι, αλλά περνάω καλά τουλάχιστον».

Άβολη συζήτηση, καθώς η ειρωνική διάθεση αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα. Απέφυγα να μιλήσω, να μη φανεί ότι παίρνω το μέρος κάποιας από τις δύο πλευρές. Από τη μία, οι «Χοντρός-Λιγνός» και το αφεντικό τους ήταν από τους κυριότερους εργοδότες μου. Κι από την άλλη, ο Μήτσος ήταν φίλος μου και μου γνώριζε γκόμενες αλλά και άτομα που χρειαζόντουσαν τις επαγγελματικές μου υπηρεσίες. Ευτυχώς η αμηχανία δεν παρατάθηκε πολύ, καθώς σε λίγο κατέφτασε κι ο Κορακάκης. Φορούσε τη συνήθη βλοσυρή του έκφραση κι ένα μακρύ μαύρο δερμάτινο, που έμοιαζε υπερβολικά ζεστό για τα τέλη του φθινοπώρου. Αν και το κλαμπ του έκανε θραύση, ο Κορακάκης είχε σημειώσει την αρχική του επιτυχία στον χώρο με τα διάσημα ροκ-μπαρ του και, ως παραδοσιακός ροκάς ο ίδιος, δε θυσίαζε την εμφάνισή του. Παρά τα πενήντα του, κυκλοφορούσε ακόμη με μαύρα ρούχα και μακριά κοτσίδα. Είχε επίσης τη χαρακτηριστική λακωνικότητα των ροκάδων.

«Τι λέει, Μήτσο; Τι λέει, Γιάννη;» χαιρέτησε κι εμένα, και ήταν από τους λίγους που με προσφωνούσαν με τ' όνομά μου. Απλά έγνεψε σ' όλους τους υπόλοιπους.

«Πώς είσαι, Μανόλη;»

«Καλά. Νά σου πω, Μήτσο, έχουμε δουλειά με τους συνεργάτες μου. Θα κάτσουμε λίγο στο τραπέζι στη γωνία, να τα πούμε πιο άνετα».

«Φυσικά. Αλλά ελάτε όταν τελειώσετε, να πιούμε ένα σφηνάκι όλοι μαζί».

Το μπαρ αραίωσε ξαφνικά καθώς οι τρεις τους αποχώρησαν, και μετά από λίγο κατάφερε να σηκωθεί και ο Αντώνης, τρεκλίζοντας και τελειώνοντας την πολλοστή μπίρα του με μια μεγάλη γουλιά. Είχε συνειδητοποιήσει ότι ξεπέρασε τα όριά του. Τρεκλίζοντας κατάφερε να φτάσει στην έξοδο, και υπέθεσα ότι θα κατάφερνε να διανύσει και τα άλλα εκατό μέτρα που έμεναν ως το σπίτι του.

Σύντομα έφυγε κι ο Νίκος και σκέφτηκα ν' ακολουθήσω κι εγώ, μα με κράτησε ο Μήτσος, κερνώντας μία επιπλέον μπίρα την οποία σύντομα ακολούθησαν κι άλλες. Σε λίγο την παρέα μας συμπλήρωσε η Νάσια, μια χαριτωμένη πληθωρική ξανθούλα με καρέ μαλλί, που δούλευε κι αυτή περιστασιακά ως σερβιτόρα στο Ολντ Σκουλ. Είχε έρθει να κάνει παρέα στην Αποστολία, η οποία έχοντας να σερβίρει μόνο εμάς και τον Κορακάκη με τους συνεργάτες του, διέθετε πολύ ελεύθερο χρόνο. Ο Μήτσος βομβάρδισε και τη νεοφερμένη με σφηνάκια, αλλά έδειχνε προπονημένη. Τα μάτια του ιδιοκτήτη είχαν θολώσει επικίνδυνα από το ποτό και, πολύ προβλέψιμα, άρχισε να την πέφτει στην Αποστολία. Για να τον αποφύγει, η σερβιτόρα προσπαθούσε να ανοίξει κουβέντα με τους υπόλοιπους.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» μου είπε καθώς μας σέρβιρε. «Γιατί σε φωνάζουν Μπεν;»

«Έτσι με φωνάζουν τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια τουλάχιστον».

«Ναι, αλλά πώς σε λένε;»

«Γιάννη».

«Και το Μπεν πού κολλάει;»

«Στο Μπενάκης. Από το δημοτικό, ήδη, ήμασταν τρεις Γιάννηδες σε τμήμα τριάντα παιδιών. Όλοι μάζ φώναζαν με τα επίθετα. Στην πορεία το «Μπενάκης» έγινε σκέτο «Μπεν». Τα ολιγοσύλλαβα είναι πιο πιασάρικα: Τόνι, Νίκος, Μήτσος, Μπεν...»

«Εμένα πάντως δε θα μου άρεζε να με φωνάζουν Λία ή Λίνα».

«Τουλάχιστον δεν είναι τόσο κοινότοπα όσο το Γιάννης. Μου αρέσει το Μπεν. Το συνήθισα. Στην υγεία σου» πρόσθεσα ενώ κατέβαζα ένα ακόμη σφηνάκι, και συνειδητοποίησα ότι το ποτό είχε αρχίσει να με χτυπάει.

«Και από πού τον ξέρεις τον Μήτσο;»

«Τελείως από σπόντα. Αλλά θα μου πεις, τα περισσότερα πράγματα συμβαίνουν από σπόντα... Πριν από δύο χρόνια περίπου πέθανε μια ηλικιωμένη θεία μου. Δεν είχε παιδιά, μου άφησε ένα διαμέρισμα στη γειτονιά. Είχα μόλις φύγει από τη δουλειά μου και μετακόμισα εδώ γιατί δεν είχα να πληρώνω νοίκι.

Μπαίνοντας στο Ολντ Σκουλ για καφέ, πέτυχα μια συμμαθήτριά μου από το λύκειο, που δούλευε σερβιτόρα. Ήθελα να της την πέςω, οπότε συνέχισα να έρχομαι, μερικές φορές μαζί με τον Νίκο, που ήταν φίλος από παλιότερα».

«Κι έγινε κάτι με τη συμμαθήτριά;» χαμογέλασε η Αποστολία.

«Έγινε, αλλά δεν κράτησε. Αυτό που κράτησε ήταν η παρέα που αρχίσαμε να κάνουμε με τον κύριο από δω» είπα κι έδειξα τον Μήτσο, που με χτύπησε φιλικά στον ώμο και τσουγκρίσαμε τις μπίρες μας.

«Με συγκίνησες, ρε αλήτη» δήλωσε. «Αποστολία, βάλε μας άλλον ένα γύρο από μένα, στην υγεία του φίλου μου».

«Κι έρχεστε εδώ τα τελευταία δύο χρόνια» με ρώτησε η σερβιτόρα, με μια δόση δυσπιστίας.

«Αδιαλείπτως».

«Ναι, στους δυο μήνες που είχα στο μαγαζί σάς έβλεπα σχεδόν κάθε φορά που δούλευα» παρεμβλήθηκε η Νάσια.

«Πράγματι» χαμογέλασα, «αφού όλοι μας έχουμε πολύ ελεύθερο χρόνο από τις δουλειές μας».

«Τι δουλειά κάνεις εσύ;» ξαναρώτησε η Αποστολία.

«Ήμουν αστυνομικός, αλλά έφυγα από το Σώμα. Τώρα αναλαμβάνω ιδιωτικές υποθέσεις για όποιον ενδιαφέρεται. Μικροπράγματα».

«Ιδιωτικός ντετέκτιβ;» ενδιαφέρθηκε η Νάσια.

«Μπορείς να το πεις κι έτσι, αλλά μη φανταστείς... Ασήμαντες μικροδουλειές. Βρίσκω άτομα ή μαθαίνω πράγματα. Βαρετό, χωρίς να είναι επικερδές».

«Μετριοφροσύνες» σχολίασε ο Μήτσος. «Έπρεπε να τον δεις τις περασμένες απόκριες που ντύθηκε Σέρλοκ Χολμς. Το ντετεκτιβιλίκι τού πάει γάντι».

«Να σε ρωτήσω και κάτι άλλο;» επανήλθε η Αποστολία. «Πιο πριν, μιλούσατε για μια Μαριάννα;»

«Ναι» είπα απλά, περιμένοντας τη συνέχεια.

«Μην το πάρεις στραβά, δε σας κρυφάκουγα. Απλά, η μόνη Μαριάννα που ξέρω στη γειτονιά είναι η Μαριάννα Κουτζαβασίλη και...»

«Γι' αυτήν λέγαμε».

«Και άκουσα καλά; Είπατε ότι έπαθε κάποιο ατύχημα με αυτοκίνητο;»

«Περίπου. Είχε ένα ατύχημα, αλλά ήταν μοιραίο. Σκοτώθηκε».

Η Αποστολία έκανε ένα βήμα πίσω ασυναίσθητα και γούρλωσε τα μάτια. Για μια στιγμή νόμισα ότι θα λιποθυμούσε, αλλά τελικά απλά σταυροκοπήθηκε. «Πότε έγινε αυτό;»

«Χτες βράδυ. Ή μάλλον, σήμερα τα χαράματα. Εσύ πού την ήξερες;»

«Την ξέρω... ε... ήξερα... απ' τη σχολή μου –το Φυσικό. Δηλαδή την ήξερα φατσικά, δεν ήμασταν στο ίδιο έτος. Και μια φορά, πριν από καμιά βδομάδα, που είχε περάσει να πάρει καφέ, θυμήθηκε κι αυτή ότι με είχε δει στο πανεπιστήμιο. Συστηθήκαμε, και μάλιστα αλλάξαμε και τηλέφωνα, για να μου δώσει κάτι σημειώσεις για ένα μάθημα».

«Ελπίζω να μπορείς να το περάσεις και χωρίς αυτές».

«Και...» συνέχισε η κοπέλα παραβλέποντας το σχόλιο, «πώς έγινε το ατύχημα;»

«Απ' ό,τι ακούσαμε έφυγε απ' τον δρόμο και έπεσε σε γκρεμό έξω απ' το Τριάδι» απάντησα, συνειδητοποιώντας ότι είχα αναλάβει τον ρόλο του Αντώνη, να μεταφέρω τα νέα στην γειτονιά. «Δεν μπορώ να καταλάβω τι έκανε εκεί, όμως. Ήξερες ότι οδηγούσε; Την είχες δει ποτέ με αμάξι;»

«Όχι, αλλά απ' ό,τι ξέρω, το παιδί που τα είχανε μένει κάπου προς τα εκεί. Μπορεί να πήγαινε να τον δει. Ή να γύριζε».

«Πώς ξέρεις με ποιον τα είχε η Μαριάννα; Μόλις είπες ότι τη γνώριζες ελάχιστα».

«Ναι, αλλά ξέρω τον φίλο της. Δηλαδή έχω ακουστά ποιος είναι, δεν τον ξέρω προσωπικά. Και την είχα δει μαζί μ' ένα παιδί στη σχολή».

Τέλειωσα τη μπίρα μου και άρχισα να περιεργάζομαι νευρικά το πακέτο των τσιγάρων μου πριν βγάλω ένα και το ανάψω.

«Εσείς οι δύο από πού ξέρατε τη Μαριάννα; Ερχόταν συχνά στο μαγαζί;»
Χαμογέλασα ενστικτωδώς και κοίταξα τον Μήτσο, που χαμογελούσε κι αυτός
συνωμοτικά. «Από το πουθενά» είπα τελικά.

«Τι πράγμα;» έκανε η κοπέλα μπερδεμένη.

«Θέλω να σου πω ότι ξεκίνησε μια ολόκληρη αλληλουχία πραγμάτων από ένα
τυχαίο βράδυ. Δε θα σου το πάω στη Θεωρία του Χάους κι άλλες τέτοιες πίτες, αν
και μου κάνει εντύπωση όταν το σκέφτομαι. Αλλά είναι μεγάλη ιστορία».

«Δε με πειράζει».

«Είναι μεγάλη ιστορία» επανέλαβε ο Μήτσος, «αλλά έχει πλάκα.
Τουλάχιστον θα είχε, αν δε σκοτωνόταν η κοπέλα. Να σας την πω, ή θα την πεις
εσύ, Μπεν;»

«Θα την πω εγώ, αρκεί να μου βγάλετε μια μπίρα ακόμα». Ο φίλος μου και τα
κορίτσια περίμεναν με ενδιαφέρον να μ' ακούσουν ενώ τελείωνα την προηγούμενη
μπίρα, παρόλο που ο Μήτσος τα είχε ζήσει από πρώτο χέρι.

«Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο» ξεκίνησα. «Ένα βράδυ, την άνοιξη που μας
πέρασε, ο Μήτσος μου τηλεφώνησε να περάσω απ' το μαγαζί για να μου ζητήσει
μια χάρη: να του κάνω μια δουλειά. Μέσα στην προηγούμενη βδομάδα τού είχαν
έρθει δύο φορές μπάτσοι να του κάνουν συστάσεις για διατάραξη κοινής ησυχίας,
και υποψιαζόταν ότι τους έστελνε ένα από τα κοντινά μαγαζιά για να του κάνει
χαλάστρα. Οπότε, μου ζήτησε να μιλήσω με έναν δυο γνωστούς που έχω ακόμα στο
Τμήμα της Τούμπας και να μάθω τι παίζει».

«Είμαι σίγουρος ότι ήταν ο μαλάκας που έχει τις Τρωάδες εδώ δίπλα»
πετάχτηκε ο Μήτσος.

«Βασικά δεν χρειαζόταν να τους καλέσει αυτός. Ο λόγος ήταν ότι γινόσουν
κομμάτια στο ουίσκι κι έπαιζες σκυλάδικα στη διαπασών στις τέσσερις το πρωί»
είπα, και τα κορίτσια ξέσπασαν σε γέλια. «Όμως αυτό δεν έχει να κάνει με την
ιστορία».

«Είσαι μαλάκας, Μπεν!»

«Ουδέποτε το αρνήθηκα. Λοιπόν, πού μείναμε...; Είχα έρθει και μου εξήγησε τι ήθελε, αλλά μια που ήμουν εδώ, έκατσα και ήπιαμε μερικές μπίρες παρέα. Σε κάποια φάση ο Μήτσος μυρίστηκε αίμα· πρόσεξε δύο κοπέλες που δεν είχαμε ξαναδεί, να κάθονται στην απέναντι γωνία του μπαρ και να πίνουν το ποτό τους».

«Δεν πρέπει να ήταν και πολύ δύσκολο να τις προσέξει αν ήταν άγνωστες. Όσο δουλεύω εδώ, βλέπω συνέχεια τους ίδιους και τους ίδιους» με διέκοψε η Νάσια αυτή τη φορά, κι ο Μήτσος την αγριοκοίταξε για το σχόλιο.

«Δεν έχεις κι άδικο... Πάντως αφού τα κορίτσια ήταν δύο, ο Μήτσος με ήθελε να του κάνω πλάτες για να τους την πέσουμε. Αρχικά δε μου φάνηκε καλή ιδέα. Είναι διαφορετικό να την πέφτεις σε κάποια που έχεις γνωρίσει και σου δίνει την εντύπωση ότι σε γουστάρει κι αυτή, και διαφορετικό να κάνεις «ντου» σε άγνωστες σ' ένα μπαρ. *Δε λέει, ρε μαλάκα, του είχα πει. Τα κορίτσια μπορεί να βγήκαν να πιουν ένα ποτό στη γειτονιά με την ησυχία τους και να μη γουστάρουνε να πάμε και να τις πρήξουμε.* Όμως φυσικά κατάφερε να με πείσει. *Άσ' το πάνω μου,* μού είπε και μπήκε μέσα απ' το μπαρ, έβγαλε τη σερβιτόρα που δούλευε τότε, και το έπαιξε αφεντικό. Συστήθηκε στα κορίτσια και κέρασε ένα γύρο σφηνάκια *απ' το μαγαζί.*

»Τα κορίτσια ήταν, φυσικά, η Μαριάννα και μια συμφοιτήτριά της, η Ειρήνη. Όταν πρόσεξα ότι η προσέγγιση του Μήτσου λειτουργούσε και κατάλαβα ότι η Μαριάννα με κοιτούσε, δεν έχασα ευκαιρία να χωθώ. Από κει και πέρα τα πράγματα κύλησαν πολύ εύκολα και ο Μήτσος τα διευκόλυνε, αφού συνέχισε να βγάζει σφηνάκια και να φτιάχνει καινούργιους συνδυασμούς».

«Όχι που να το παινευτώ, αλλά έχω κάνει δέκα χρόνια μπάρμαν».

«Και το αξιοποιείς πολύ δημιουργικά. Μέσα σ' ένα δίωρο μάς είχε κάνει όλους ζάντα. Καταλήξαμε όλοι μαζί στο σπίτι της Μαριάννας εδώ δίπλα, εγώ μαζί της και ο Μήτσος με την Ειρήνη. Το επόμενο πρωί, ή καλύτερα το επόμενο μεσημέρι, ξυπνήσαμε, ντυθήκαμε και συρθήκαμε μέχρι το μαγαζί».

«Να 'σαι καλά που μου το θύμισες, Μπεν! Είχε πολλή πλάκα εκείνο το βράδυ!»

«Αυτό ξαναπές το. Και μετά συνεχίσαμε να βλεπόμαστε με τη Μαριάννα, στο χαλαρό αρχικά, όπως και ο Μήτσος με την Ειρήνη».

«Η Ειρήνη δε συνέχισε να έρχεται στο μαγαζί από τότε;» ρώτησε η Νάσια. «Ξέρω ποια λες, μια κοκκινομάλλα. Την έχω γνωρίσει».

«Έρχεται ακόμη, αλλά όχι για μένα» της απάντησε ο Μήτσος. «Για τον Μπεν».

«Απλά, κάνω παρέα μαζί της ακόμα και τώρα» εξήγησα εγώ. «Η Ειρήνη είναι πολύ καλό παιδί και συνέχισε να μου μιλάει και αφότου μάλωσα με τη Μαριάννα. Γίναμε φιλαράκια».

«Είδατε, τον μαλάκα; Εγώ του γνωρίζω γκόμενες κι αυτός τις κάνει κολλητάρια!»

Ο Μήτσος χαμογέλασε πονηρά, περήφανος που μέσω της ιστορίας έδειχνε στην Αποστολία και τη Νάσια πόσο ακαταμάχητος άντρας ήταν. Βέβαια τα κορίτσια δε φάνηκαν να εντυπωσιάζονται, αλλά η εικόνα που του άρεζε να σχηματίζει για τον εαυτό του ήταν ακριβής. Αν και ο Μήτσος σίγουρα δεν έφερνε σε Καζανόβα, με την πρόωρη συσσώρευση κιλών, την ταυτόχρονη απώλεια μαλλιών και το μετά βίας ένα-κι-εβδομήντα-πέντε του αναστήματός του, δεν άφηνε τίποτα απ' αυτά να τον πτοεί και απολάμβανε τις πολλές κατακτήσεις του.

Δυσκολεύτηκα πολύ να εξηγήσω αυτό το φαινόμενο όταν το παρατήρησα πρώτη φορά. Σίγουρα ο Μήτσος έβγαζε χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια μια εικόνα αντισυμβατικού, περπατημένου, τυχοδιώκτη, «κακού παιδιού» ή «παιδιού της νύχτας», ένα σύνολο που σίγουρα ελκύει κάθε κοπέλα, τουλάχιστον προτού μεγαλώσει λίγο και αποφασίσει να παντρευτεί, οπότε και αρχίζει να αναζητάει το διαμετρικά αντίθετο. Αλλά αυτό δεν έφτανε για να εξηγήσει πλήρως το φαινόμενο. Το σημαντικότερο ήταν ότι –σε αυτό το κομμάτι τουλάχιστον– πίστευε στον εαυτό του και κατάφερνε να βγάξει έναν αέρα σιγουριάς και αυτοπεποίθησης.

Δε θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι, ως προς τις γκόμενες, ο Μήτσος ήταν ο μέντοράς μου. Ναι, ευτυχώς, είχα τις όποιες επιτυχίες μου και πριν τον γνωρίσω, αλλά ήταν αυτός που μου έδειξε, στην πράξη μάλλον παρά στη θεωρία, μια

θεμελιώδη αρχή: όσο ωραίος κι αν είσαι, όσο έξυπνος, στιλάτος ή ετοιμόλογος, τίποτα δεν είναι εξίσου αποτελεσματικό όσο το να δείχνεις αυτοπεποίθηση και, απλά, να κάνεις «ντου». Όποιες εξελίξεις κι αν έχουν φέρει μερικές χιλιάδες χρόνια πολιτισμού, ο καλύτερος τρόπος εξακολουθεί να είναι το να πιάνεις τη γυναίκα από τα μαλλιά και να τη σέρνεις στη σπηλιά σου. Μεταφορικά, εννοείται. Άλλωστε, από τη στιγμή που η φυσική συνέχεια αυτού του εγχειρήματος παραμένει η ίδια εδώ και χιλιάδες χρόνια –αν εξαιρέσει κανείς μερικές σπουδαίες μοντέρνες εφευρέσεις όπως τα προφυλακτικά και η αποτρίχωση– γιατί ν’ αλλάξει η προσέγγιση;

Φυσικά, υπήρχαν και εξαιρέσεις, όπως η Αποστολία, η οποία δεν έμοιαζε να συγκινείται ιδιαίτερα από τον Μήτσο και συνέχισε τη συζήτηση.

«Τελικά τι έγινε με σένα και τη Μαριάννα, αν δε σε πειράζει που ρωτάω; Είπες ότι μαλώσατε;»

«Δε με πειράζει, αλλά σίγουρα θέλεις να μάθεις όλο το ρομάντζο; Δεν είναι και τίποτα σπουδαίο. Κυρίως η πρώτη βραδιά είχε πλάκα, επειδή ήταν τελείως τυχαίο αυτό που συνέβη, αλλά η αλήθεια είναι ότι συμπάθησα πολύ τη Μαριάννα ως άτομο, και δεν το λέω τώρα που πέθανε. Μου άρεσε να μιλώ μαζί της. Μετά το πρώτο βράδυ ξαναβρεθήκαμε και βγήκαμε μερικές φορές. Γενικά, περάσαμε καλά. Αλλά μετά από δυο τρεις βδομάδες η Μαριάννα άρχισε να το βλέπει σοβαρά το θέμα. Πιο σοβαρά απ’ ό,τι θα έπρεπε. Ζητούσε να βρισκόμαστε πιο συχνά, μ’ έπρηζε στα τηλέφωνα, αν δεν απαντούσα παρεξηγιότανε κι έστελνε μήνυμα να με κατηγορεί ότι την αποφεύγω. Ε, σ’ αυτό είχε ένα δίκιο, αλλά το βρίσκω λογικό από μέρος μου. Μια μέρα που απέφευγα να της απαντήσω, με πέτυχε εδώ και ζήτησε επίμονα να πάω μετά απ’ το σπίτι της. Όταν αρνήθηκα κι έφυγα, με πήρε τηλέφωνο να μου πει ότι αφού δεν πήγαινα, θα ερχόταν αυτή στο δικό μου σπίτι και θα μου χτυπούσε το κουδούνι. Ποτέ δε μου άρεζαν οι μελό καταστάσεις κι αυτό ήταν πραγματικά η τελευταία σταγόνα. Φυσικά μαλώσαμε. Ή μάλλον βριστήκαμε. Συγκεκριμένα, εγώ της είπα να πάει σε ψυχίατρο, αυτή μου είπε ότι κακώς ασχολείται με σκουπίδια σαν κι εμένα... κι εκεί τελειώνει η ιστορία».

«Κάτσε ένα λεπτό, Μπεν» ξαναπήρε τον λόγο η Νάσια. «Μας λες ότι το διαλύσατε επειδή ξενέρωσες που αυτή το έβλεπε πολύ σοβαρά κι εσύ όχι;»

«Πάνω κάτω, ναι. Μπορείς να το συνοψίσεις κι έτσι».

«Έτσι είναι ο Μπεν» με υπερασπίστηκε ο Μήτσος. «Σαν κι εμένα. Δεν είμαστε για πολλά πολλά».

«Ναι, αλλά προφανώς δεν ξέρετε τίποτα από γυναίκες» επέμεινε η κοπέλα. «Δεν είναι ότι απλά πηδιόσασταν με τη Μαριάννα. Είπες ότι μιλούσατε, βρισκόσασταν, βγαίνατε. Με όλα αυτά, πώς της έδειχνες ότι δεν το βλέπεις σοβαρά; Μπορεί αυτή να νόμισε ότι εσύ το βλέπεις σοβαρά και γι' αυτό ν' άρχισε να συμπεριφέρεται έτσι».

«Το ότι βγήκα μαζί της για ποτό μια δυο φορές και το ότι μου άρεζε να συζητάω μαζί της δε σήμαινε ότι ήθελα να την παντρευτώ κιόλας».

«Δεν διαφωνώ, αλλά καταλαβαίνεις ότι η Μαριάννα μπορεί να μην το σκεφτόταν έτσι. Δεν ήταν παράξενο που το παρεξήγησε».

«Ναι, αλλά της είχα εξηγήσει ότι το έβλεπα χαλαρά».

«Ακόμα κι έτσι μια γυναίκα προσέχει αυτό που δείχνεις, όχι αυτό που λες. Και στη Μαριάννα έδειχνες ότι είχατε σχέση».

«Γιατί; Επειδή μου άρεζε να κάνουμε κι άλλα πράγματα εκτός απ' το να πηδιόμαστε; Αν θέλω σκέτο σεξ χωρίς καμία επικοινωνία, μπορώ κάλλιστα να αυτοεξυπηρετηθώ».

«Αν συνεννοείσαι πάντα τόσο καλά με τις γκόμενές σου, σε κόβω να αυτοεξυπηρετείσαι συχνά».

Γέλασα δυνατά. Δε μ' ενοχλούσε ένα πείραγμα όταν ήταν εύστοχο. Ειδικά αφού διέκρινα ότι, στην περίπτωση της Νάσιας, ο σαρκασμός και η κόντρα ήταν ένας παράδοξος αλλά καλυμμένος τρόπος φλερτ. Αυτό, και το γεγονός ότι ενώ καθόταν δίπλα μου μετακίνησε δήθεν τυχαία το φουλάρι της, προσφέροντάς μου άμεση θέα σ' ένα απίστευτα βαθύ και πλούσιο ντεκολτέ. Όπως και η Μαριάννα για την οποία μιλούσαμε, η Νάσια ήταν κι αυτή ομορφούλα και κοντούλα, με κάποια παραπανίσια κιλά, που όμως ήταν μοιρασμένα σε σωστά σημεία.

«Όπως να 'χει» επέμεινα, «ακόμα κι αν δημιουργούνται παρεξηγήσεις, προτιμώ τις καταστάσεις έτσι: καλό σεξ, χαβαλές, κι ευχάριστες συζητήσεις».

«Και ο έρωτας;» με ρώτησε η Αποστολία, σχεδόν απελπισμένη με τον κυνισμό μου.

«Ο έρωτας; Ο μόνος Έρωτας που ξέρω είναι ο γιος της θεάς Αφροδίτης».

«Δε μιλάω για το μυθικό πρόσωπο, φυσικά. Μιλάω για...»

«Ναι, ξέρω. Μιλάς για μια μυθική έννοια. Γι' αυτό μου μιλάς. Για μια επικίνδυνη μυθική παπαριά που δεν κάνει καλό σε κανέναν. Ο έρωτας είναι πασατέμπο για όσους δεν έχουν να ασχοληθούν με κάτι καλύτερο».

«Μα είναι ωραίο να είσαι ερωτευμένος» επέμεινε. «Να είσαι ενθουσιασμένος με τον άλλο».

«Μα πάντα είμαι ενθουσιασμένος. Και, ακόμη καλύτερα, φροντίζω να χωρίζω ακριβώς μόλις ο ενθουσιασμός αρχίσει να φεύγει. Πριν ξενερώσω τελείως με την κατάσταση και μετανιώσω γι' αυτό που έγινε. Φεύγω με ευχάριστες αναμνήσεις».

«Σκέφτεσαι όμως ότι αυτό μπορεί να ισχύει μόνο για σένα; Ότι η κοπέλα μπορεί να το βλέπει αλλιώς, και φεύγοντας να την απογοητεύσεις ή να την πληγώσεις;»

«Αν συμβεί, είναι όντως κρίμα αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό».

«Δεν έχεις πάθει ποτέ το ανάποδο;» ρώτησε η Νάσια με χαμόγελο. «Να περιμένεις κάτι περισσότερο και ν' απογοητευτείς; Αν το πάθαινες, δε θα το έπαιζες άνετος».

«Μέχρι στιγμής δε μου έχει συμβεί, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Γι' αυτό κάνω δοκιμές, μήπως μου τύχει» της χαμογέλασα κι εγώ.

«Ξέρεις τι, Μπεν; Όταν σε πρωτογνώρισα εδώ, από το λίγο που μιλήσαμε και τα όσα ήξερα για σένα μου είχες φανεί για μαλάκας».

«Οι πρώτες εντυπώσεις είναι συνήθως οι σωστές».

«Τελικά είσαι καλό παιδί. Απλά, μην μπερδεύεσαι τόσο» είπε, χωρίς να μου αφήσει πολλά περιθώρια αντίρρησης, και έμεινε να με κοιτάει.

Σκεφτόμουν να της προτείνω να συνεχίσουμε κάπου αλλού, μια που το μαγαζί άδειαζε. Ο Κορακάκης με τους δύο παρατρεχάμενούς του προφανώς τέλειωσαν τη συζήτησή τους, αν και είχα απορροφηθεί τόσο πολύ με τη δική μας, που τους είχα ξεχάσει τελείως. Οι τρεις άντρες σταμάτησαν για να καληνυχτίσουν και ο Μήτσος επέμεινε να τους κεράσει το αποχαιρετιστήριο σφηνάκι που τους είχε υποσχεθεί. Στην ώρα που μεσολάβησε από τότε, όμως, είχε μεθύσει για καλά, και εκνευρισμένος από το γεγονός ότι η Αποστολία τον απέφευγε, δεν έχασε ευκαιρία να βγάλει τη δυσαρέσκειά του στον Φάντη.

«Στην υγεία σου, Μήτσο».

«Σε τι να πιούμε; Το βρήκα! Ας πιούμε στους καλούς φίλους και στις καλές επαγγελματικές επιλογές. Στην υγεία σου, Φάντη».

Ο πρώην συνεργάτης του μπορεί να ήταν νηφάλιος, αλλά δεν ήταν σε καλή διάθεση και σίγουρα είχε ακούσει πολλά για να το αφήσει κι αυτό να περάσει ασχολίαστο.

«Κόψε, ρε μαλάκα. Είσαι μεθυσμένος και μαλακίζεσαι πάλι».

«Μπορεί να είμαι μεθυσμένος αλλά δεν είμαι πουλημένος».

«Ναι, σωστά, ξέχασα. Πρέπει να ζητήσω συγνώμη που δεν έκατσα να καταστραφώ μαζί σου ενώ πίνεις μόνος σου όλη την κάβα, διώχνεις το προσωπικό και σε κυνηγάνε οι προμηθευτές και η εφορία για χρέη δύο χρόνων».

Συνηθισμένη ήδη στα μεθυσμένα παραληρήματα του αφεντικού, η Νάσια δυσανασχέτησε και σηκώθηκε παίρνοντας την τσάντα της.

«Νομίζω ότι πρέπει να φεύγω» είπε.

Κοιτάζοντας μια την κοπέλα να φοράει το μπουφάν της και μια τον Μήτσο και τον Φάντη να ανταλλάσσουν απειλητικές φράσεις και απειλητικότερα βλέμματα, δίστασα. Ήθελα να φύγω μαζί της, αλλά τελικά την καληνύχτισα και στράφηκα προς τον καβγά που ετοιμαζόταν να ξεσπάσει. Καθώς ο Μήτσος είχε βγει από την μπάρα κι έκανε μικρά αλλά σταθερά βήματα προς τον πρώην συνεργάτη του, χώθηκα ανάμεσα για να σιγουρευτώ ότι η αντιπαράθεση θα περιοριζόταν σε

λεκτικό επίπεδο. Τους είχα δει να παίζουν μπουνιές, όσο ήταν ακόμη συνεργάτες. Δε θα τους ήταν δύσκολο να το επαναλάβουν.

«Και όταν είχες το μισό μαγαζί» επέμεινε ο Μήτσος, «όλη τη δουλειά εγώ την έκανα».

«Ποια δουλειά;» ειρωνεύτηκε ο Φάντης. «Αφού πάντα το έκανες τσίρκο εδώ μέσα. Τουλάχιστον τώρα είμαι σε σοβαρό μαγαζί».

«Είσαι σε σοβαρό μαγαζί, αλλά εκεί μέσα είσαι το παιδί για όλες τις δουλειές».

Μπορούσα να καταλάβω από τον εκνευρισμό του Φάντη ότι ο Μήτσος είχε χτυπήσει φλέβα. Ο Λιγνός στράφηκε στον Χοντρό και τον Κορακάκη, ψάχνοντας συμπαράσταση, μα ο επιχειρηματίας τον κοίταξε με αυστηρό βλέμμα κάνοντάς τον να υποχωρήσει αμέσως. Μαζεύτηκε σαν σκύλος που τον μάλωσε το αφεντικό του.

«Καλά, εγώ φταίω που κάθομαι και συζητάω μαζί σου» είπε υποτιμητικά στον Μήτσο. «Εδώ δε βγάζω άκρη όταν είσαι ξεσούρωτος, θα βγάλω τώρα;»

Ο Κορακάκης γύρισε να φύγει κι οι άλλοι δύο έτρεξαν πίσω του, αφήνοντας τον Μήτσο να στολίζει τον Φάντη με πλούσιο υβρεολόγιο, για αρκετή ώρα. Στο τέλος, απευθυνόμενος μάλλον στον εαυτό του παρά σε κάποιον άλλο, είπε: «Τον αρχιμαλάκα, το παλιοτσουτσέκι...» κι έμεινε να κοιτάει στο κενό, με μάτια που γυάλιζαν από το αλκοόλ.

Λυπήθηκα την Αποστολία, που έμοιαζε σοκαρισμένη από την όλη σκηνή. Τη βοήθησα να μαζέψει και να κλείσει το μαγαζί, όσο ο Μήτσος ξαπόσταινε σ' ένα σκαμπό. Ίσως να είχα υπολογίσει λάθος και η κοπέλα να μην άντεχε καν δυο τρεις βδομάδες ακόμα στο Ολντ Σκουλ. Τους χαιρέτισα και κατηφόρισα προς το σπίτι μου. Σταματώντας στη γωνία με το στενό και το σπίτι της Μαριάννας, έριξα ασυναίσθητα μια κλεφτή ματιά προς τα πίσω. Το περιπολικό είχε εξαφανιστεί, φυσικά, και δεν υπήρχε καμία κίνηση. Είχε αρχίσει να ψιχαλίζει μέχρι να φτάσω σπίτι, με βήματα βαριά από το αλκοόλ. Η οικοδομή μου ήταν μια από τις κακάσχημες τετράγωνες πολυκατοικίες του '70, που δεν είχε καν ασανσέρ, αλλά

ευτυχώς το διαμέρισμά μου ήταν στον δεύτερο, γιατί αλλιώς τα μισά βράδια που επέστρεφα θα κατέρρεα και θα κοιμόμουν στις σκάλες.

Έπεσα στο κρεβάτι όπως ήμουν αλλά, παρά την περασμένη ώρα, το ποτό και την κούραση, δε μ' έπιασε ύπνος. Τα μάτια μου έμεναν ανοιχτά και καρφωμένα στις μικρές πιτσιλιές του φωτός του δρόμου, που περνούσαν από τις γρίλιες του στορ και απλώνονταν στο ταβάνι. Σκεφτόμουν τη Μαριάννα Κουτζαβασίλη. Με τη συζήτηση στο Ολντ Σκουλ να μου έχει θυμίσει τις συνθήκες της γνωριμίας μας, άρχισα να συλλογίζομαι το γεγονός ότι μια κοπέλα με την οποία έκανα έρωτα ήταν τώρα νεκρή. Ότι η ίδια, όπως τα πράγματα που είχαμε μοιραστεί μαζί, είχαν πάψει μονίμως να υπάρχουν. Αλλά, όπως είχα σκεφτεί ήδη, η Μαριάννα είχε πάψει να υπάρχει για μένα εδώ και καιρό. Συνέχισα να στριφογυρίζω στο κρεβάτι, σαν να προσπαθούσα ν' αποφύγω της σκέψεις μου. Με μια υπόνοια ενοχής για το θάνατο της Μαριάννας να με στοιχειώνει, μέχρι που κάποτε με πήρε ο ύπνος.